

عملکرد مسیحی ۸ / ۲۱

برای من زندگی مسیح است... «زندگی می‌کنم، لیکن نه من بعد از این، بلکه مسیح در من زندگی می‌کند» (پولس رسول).
«محبت کن و هر چه می‌خواهی بکن» (اگوستین قدیس).

آن چه بعضی‌ها می‌گویند...

* آیا مسیحیان واقعاً زندگی زمینی را جدی می‌گیرند؟
آن‌ها تنها به ماورا فکر می‌کنند.

* آرمان پیشنهادی مسیحیت، آرمانی دست نیافتنی یا حداقل خیلی مشکل است...

* قانون چشم برای چشم، دندان برای دندان، عادلانه تر از این است که گونه‌چپ را به کسی که بر گونه راست سیلی زده است نشان دهیم.

* مسیحیان خوشبختی را خفه می‌کنند: قوانین اخلاقی شان، دائماً آن‌ها را از انجام آن‌چه که دوست دارند و آن‌چه که دلپذیر است، باز می‌دارد و آن‌ها را سختگیر و بدخو می‌کند.

* مسیحیان ریاکار هستند: چیزهایی می‌گویند که انجام نمی‌دهند. «دو صد گفته چون نیم کردار نیست».

* مسیحیان اغلب در جایی که باید با فقر مبارزه کرد، حضور دارند.

آن چه مسیحیان می‌گویند...

۱- کارهای آن‌ها از کارهای عیسائیات می‌گیرد

* عیسا می‌خواهد انسان‌ها را نجات بدهد: «من آمدم تا ایشان حیات یابند و آن را زیاده‌تر حاصل کنند» (یوحنا ۱۰:۱۰). اغلب شفا می‌بخشد، به مفلوج می‌گوید: «برخیز و روانه شو»، به مرد گناهکار می‌گوید: «که گناهانت بخشیده شد» (متی ۹:۲).

* بدین دلیل، عیسا دعوت می‌کند که از او پیروی کنند تا زندگی نوین بیابند: «بیائید نزد من، ای تمامی زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید» (متی ۱۱:۲۸). «هر که به من ایمان آورد، حیات جاودانی دارد» (یوحنا ۶:۴۷).

* مسیح کسانی را که دعوت می کند، امکان عمل می دهد. زندگی نوینی که به رایگان به آن ها می دهد، در اقتدار جدید و عمل کرد نوین، متجلی می شود.
تعمید رازی است که دعوت عیسا را یادآوری می کند و فیض زندگی نوین او را می دهد که مسیحیان در آن فروبرده شوند. طرز زندگی عیسا منشاء عمل کرد آن ها می شود و می توانند مثل پولس رسول بگویند: «این مسیح است که در من زندگی می کند» (غلاطیان ۲: ۲۰).

۲- این عمل کرد، در يك ابتکار دائمی تحقق می یابد

* باید، این زندگی که مسیح به ما می دهد و این عطایای خدا که عیناً در توانایی ها و فضایل هر کس متجلی می شود را به کار گرفت. بدین ترتیب، مسیحیان در تکامل دنیا و ارزش دادن به آفرینش، سهیم می شوند. در این جا عظمت یک مأموریت و جواب یک دعوت وجود دارد.

* این جواب همیشه آزادانه انجام می گیرد. موضوع این نیست که تنها تصمیمات از بالا رسیده را انجام دهند یا اوامر مکتوب خدا را نکته به نکته رعایت کنند، بلکه باید، حقیقتاً عمل کرد خود را طبق مسیح ابداع کنند. هر کس باید، در وجدان خودش، آنچه انجام دادن آن نیکوست را تشخیص دهد. وجدانش برای او، «پیام آور از خدا» است (تعلیم رسمی کلیسای کاتولیک، شماره ۱۷۷۸).

۳- این عمل کرد به نشانه های روشنی نیاز دارد.

* انسان، همیشه به راهی برای راهنمایی آزدیش، به نوری برای روشن کردن تصمیماتش، به نشانه ای برای ابداع عملش، نیاز دارد.
تجربه دیگران، سنت های محلی و حکمت قدما، برای مسیحیان کمک بزرگی هستند.

* ولی کتاب مقدس، مکان برگزیده ایست که در آن می توانند این نشانه ها را بیابند: اول از همه ده فرمان است که توسط خدا به موسی داده شد و مربوط به تجربه های بزرگ هر زندگی انسانی هستند: سپس فریادهای پیامبران که به پاکی قلب و دفاع از فقیران دعوت می کنند؛ خصوصاً دعوت های عیسی به رفتارهای نوین: بخشایش، مشارکت، خدمت ...

* رفتار خود عیسا معنی سخنان او را روشن می سازد مثلاً وقتی به ما گفت: «گونه چپ را به کسی که بر گونه راست سبلی زده است نشان دهیم» هیچ وقت حقوق بشر را نمی خواست از بین ببرد اما زمانی که به خاطر شهادت به ما جفا می کنند در آن زمان مثل مسیح که جواب نداد و ساکت ماند و از خود دفاع نکرد (چون پدر از او دفاع می کرد) ما نیز از خود دفاع نمی کنیم زیرا به ما قول داده که در چنین مواقعی روح القدس به جای ما جواب می دهد.
(متی ۱۰: ۲۰؛ یوحنا ۱۵: ۲۷-۲۶)

همه چیز را به یک الزام خلاصه می کند: محبت به خدا و دیگران، همان طور که مسیح ما را محبت می کند. گناه کردن رد محبت است.

* بالاخره، کلیسای کاتولیک، در حیطه ی این محبت، درباره ی عمل کرد مربوط به زندگی خانوادگی، اقتصادی یا سیاسی، عدالت و صلح بین انسان ها و ملت ها، جهت هایی به اعضای خود می دهد.

۴. عمل کرد مسیحیان در سپاسگزاری به اوج و غایت خود می‌رسد.

همه چیز فیض و عطای خداست، و همه چیز باید به سوی خدا بازگردانده شود. سرچشمه ی عمل نیکو در رحمت رایگان خداست؛ و انسان نمی‌تواند به خود فخر کند که این عمل از خودش سرچشمه گرفته است. به همین دلیل، عمل کرد مسیحیان، همیشه باید در نیایش، حمد و سپاسگزاری پایان یابد. پولس رسول می‌گوید: «پس خواه بخورید، خواه بنوشید، هر چه کنید، همه را برای جلال خدا بکنید» (اول قرنتیان ۱۰: ۳۱).

آن چه مسیحیان در انجام آن می‌کوشند...

۱- آن‌ها ظاهراً مثل همه زندگی می‌کنند: زندگی بیرونی آن‌ها از بقیه انسان‌ها قابل تشخیص نیست. البته، آن‌ها باید در پیروی از عیسی، دائماً به نفع فقیران و افراد منزوی، عمل کنند، بخشایش کنند و برای عدالت مبارزه کنند. ولی همه این‌ها، مختص مسیحیان نیست.

عمل کرد مسیحیان خصوصاً از درون، در قلب آن‌ها ابداعی است: دائماً متحد با عیسا زیستن و مسکن روح بودن. به انجام رساندن هر چه بهتر اراده ی خدا از ورای وظایف معمول انسان‌ها. و بدین ترتیب، آماده کردن «آسمانی جدید و زمینی جدید»، آن‌جا که دیگر «موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رد نخواهد نمود، زیرا که چیزهای اول در گذشت» (مکاشفه ۲۱: ۱-۴).

۲- بدین دلیل، مسیحیان دعوت شده‌اند که مرتباً عمل کرد خود را مرور کنند و با اراده خدا، با دعوت‌های درونی روح القدس، مطابقت بدهند. گاهی در سکوت و تعمق و دعا از زندگی عادی دوری کرده و گروهی، عمل خود را بررسی و تصحیح کنند و هم چنین از خدا طلب بخشش نمایند.

گروه‌های زیاد مسیحی، نهضت‌های جوانان و بزرگسالان، هدفشان تشخیص حضور خدا در زندگیشان است که با دقت بیشتری با مسیح زندگی کنند.

هم چنین، گروه‌های راهب یا راهبه، اعضایشان را گرداگرد یک شخص بنیان گزار مرد یا زن جمع می‌کنند که با عمل روزانه اش سعی کرده، به طریقی خاص به نهایت وفاداری به عیسا برسد مثلاً: فرانسیس آسیزی قدیس، تریز لیزیوی قدیس، مادر ترزا، ...).

۳- بالاخره، مسیحیان روزهای یکشنبه جمع می‌شوند تا نیایش کنند و سپاس خدا را بگویند. کلیسا، آن‌چه لازم است را در اختیارشان می‌گذارد تا هر کس و اجتماع تماماً، در ایمان زندگی کنند و رشد نمایند: این لازمه‌ها، رازهای مقدس هستند (تعمید، تثبیت روح القدس، عشاء ربانی ...) و هم چنین زمان‌های برگزیده (ایام روزه، زیارت، انزوا، ...).

کلام کتاب مقدس

«اما چون پسر انسان (عیسا، نجات دهنده) در جلال خود با جمیع ملائکه مقدس خویش آید [...]، جمیع امت‌ها در حضور او جمع شوند و آن‌ها را از هم دیگر جدا می‌کند. به قسمی که شبان‌میش‌ها را از بزها جدا می‌کند. و میش‌ها را بر دست راست و بزها را بر چپ خود قرار دهد. آن‌گاه، پادشاه به اصحاب طرف راست می‌گوید: «بیائید ای برکت یافتگان از پدر من، و ملکوتی را که از ابتدای عالم برای شما آماده شده است، به میراث بگیرید. زیرا چون گرسنه بودم، مرا طعام دادید؛ تشنه بودم، سیراب نمودید؛ غریب بودم، مرا پوشانید؛ مریض بودم، عیادت کردید؛ در حبس بودم، دیدن من آمدید. آن‌گاه عادلان به پاسخ گویند: ای خداوند،

کی گرسنه ات دیدیم تا طعامت دهیم یا تشنه ات یافتیم تا سیرابت نمائیم، یا کی تو را غریب یافتیم تا تو را جا دهیم یا عربان، تا بپوشانیم. و کی تو را مریض یا محبوس یافتیم تا عیادتت کنیم؟ پادشاه در جواب ایشان می گوید: هر آینه به شما می گویم، آن چه به یکی از این برادران کوچک ترین من کردید، به من کرده اید!» (متی ۲۵: ۳۱-۴۰).

برای مطالعه و تعمق بیشتر...

* رجوع شود به برگه های سری دوم شماره های ۲/۱۰ «خدمت»، ۲/۹ «شریعت خدا».

برای مطالعه ی عمیق تر:

- * حکمت مرد فقیر.
- * داستان یک زندگی ترز مارتین.
- * اخلاق و رفتار طبق انجیل.
- * پاسخ مسیحی .

سرود فرانسیس مقدس

ای عیسا سرچشمه ی محبت

ترحم نما که محتاج تو هستیم

محبت نمایان سازیم

پرکنیم جای او را با دوستی خدا

همآهنگی ایجاد کنیم

حقیقت را آشکار سازیم

شادمانی برپا کنیم

هرجا نفرت می باشد

هرجا که رنجشی در میان ماست

هرجا ناسازگاری در کار است

هرجا اشتباه و نادرستی است

هرجا غم و اندوه باشد